

SABIE DE MONTEPIEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

ακρὰ καὶ πένθιμος σιγὴ διεδέχθη
τοὺς λόγους τούτους.

Ἡ θύελλα εἰσιγα.

Ἡ βροντὴ ἐξησθῆναι βομβοῦσα ὑποκώ-
φως ἐν τοῖς κόλποις τῶν νεφῶν.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀστραπαὶ ἐφαί-
νοντο διακυλακοῦσαι ἐν τῷ βάθει τὸν μέ-
λανα οὐρανόν.

Ἐδρεχε ραγδαίως.

— Κύριε κόμη, εἶπεν ὁ δασοφύλαξ.

Ὁ κ. Δεβεζαὶ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Τί θέλεις;

Ὁ Καλλιουὲ ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς τὸ
πτῶμα, ὅπερ ἔκειτο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους παρὰ
τοὺς πόδας του.

— Εἶναι ἀδύνατον, εἶπεν, εἶναι ἀ-
δύνατον τὸ πτῶμα τοῦτο νὰ μείνῃ ἐδῶ.

— Τὸ πτῶμα τοῦτο! — ἐπανέλαβεν
ὁ κόμης Δεβεζαὶ φρικιάσας — ὦ Θεέ
μου! τί θὰ τὸ κάμωμεν;

— Αὐτὸ σὰς ἠρώτησα.

— Μήπως καὶ ἐγὼ εἰξεύρω;

— Λοιπὸν, κύριε κόμη, τί ἀποφασί-
ζετε;

— Τίποτε.

— Δὲν ἔχετε καμμίαν ιδέαν;

— Καμμίαν.

— Ἐγὼ πιστεύω ὅτι ἔχετε μίαν.

— Ποίαν;

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς εἰπῶ τί σκέ-
πτομαι περὶ αὐτοῦ;

— Ὅχι μόνον σοῦ τὸ ἐπιτρέπω· ἀλλὰ
καὶ σὲ παρακαλῶ.

Ὁ Καλλιουὲ ἀπεμακρύνθη βήματά
τινα. Ἠκροάσθη δὲ προσεκτικῶς, ὥσάνει
ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἦτο μόνος μετὰ
τοῦ κόμητος.

Εἶτα ἐπανῆλθε παρὰ τῷ κυρίῳ του.

Σ

Οἱ τάφοι.

— Ἄς ἴδωμεν — εἶπεν ὁ κόμης μετὰ
τινος ἀνυπομονησίας — Ἄς ἴδωμεν τί
θὰ μοῦ εἰπῇ, Καλλιουέ;

— Θὰ σὰς εἰπῶ, κύριε κόμη, ὅτι ἐξαρ-
τᾶται ἀπὸ ὑμᾶς, ἂν θέλετε, ὅ,τι ἔγινεν
ἐδῶ νὰ μείνῃ θαβμένον εἰς σκοτάδι βα-
θύτερον καὶ πλέον ἀδιαπέραστον ἀπὸ τὸ
σκοτάδι τῆς νύκτας ταύτης, ἢ ὅποια μὰς
περικυκλόνει.

— Δηλαδή;

— Ἐνθυμεῖσθε, κύριε κόμη, τοὺς τρο-
μασμένους χρεμετισμούς, τοὺς ὁποίους
ἀκούσαμεν πρὸ ὀλίγου;

— Ναί, ἐπιθύρειν ὁ κόμης.

Ὁ δασοφύλαξ ἐξηκολούθησεν:

— Ἐνθυμεῖσθε ὅτι μοῦ εἶπατε: « Τί
θόρυβος εἶναι αὐτός, Καλλιουέ; »

— Ἐνθυμοῦμαι... ἐπανέλαβεν ὁ κύ-
ριος Δεβεζαί.

— Καὶ ἐγὼ σὰς ἀπήντησα: « Εἶναι
οἱ ἵπποι τοῦ κυρίου Βιλλεδιού, ὅπου φεύ-
γουν τρομασμένοι. »

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι... ἐπιθύρειν ὁ κό-
μης διὰ τρίτην φοράν.

Ὁ δασοφύλαξ ἐξηκολούθησεν:

— Μετ' ὀλίγον ἠκούσαμεν κραυγὴν φο-
βεράν, καὶ ἐγὼ σὰς εἶπον: Κύριε κόμη,
δυστύχημα ἐσυνέβη... Ὁ Λεῖγνρ εἶναι
ἀπότομος καὶ βαθύς... ἡ νύκτα εἶναι
σκοτεινὴ... Οἱ ἵπποι εἶχον τρομάξῃ...
Ἀπὸ ὅσους ἀνεχώρησαν τὴν νύκτα ταύ-
την ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ Βιλλεδιού, κα-
νένας δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ πλέον. »

— ὦ!... ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δεβε-
ζαί... Οὐδὲν ἐλησμονήσα!

— Λοιπὸν θὰ μὲ καταλάβετε. Ὅταν
ἐξημερώσῃ, θὰ εὐρεθῶν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ
ποταμοῦ τὰ ἀκρωτηριασμένα πτώματα
ἐνὸς ἀνθρώπου καὶ δύο ἵππων... θὰ πι-
στεύσωσιν ὅτι ὁ κύριος ἀπέθανεν, ὡς ὁ
ὕπνους... Οὐδ' ὑποψία θὰ ὑπάρξῃ
περὶ μονομαχίας... θὰ ὑποθέσουν ὅτι
συνέβη δυστύχημα... ὦ! τί λέγετε, κύ-
ριε κόμη;

— Λησμονεῖς, Καλλιουέ, ὅτι θὰ εὐρε-
θῇ ἐν πτώμα μόνον...

— Θὰ ὑποθέσουν ὅτι αἱ καταβόθραι
τοῦ ποταμοῦ ἐκράτησαν τὸ ἄλλο.

— Ἀλλὰ τοῦτο, ἐψέλλισεν ὁ κόμης,
δείξας τὸ πτῶμα τοῦ κυρίου Βιλλεδιού.

— Τοῦτο... ἀπήντησεν ὁ δασοφύ-
λαξ... θὰ ἐξαφανισθῇ.

— Θὰ ἐξαφανισθῇ;

— Ναί, καὶ διὰ παντός.

— Τίνι τρόπῳ.

— Ἐγὼ φροντίζω.

— Τί θὰ τὸ κάμῃς, Καλλιουέ;

— Θὰ μὲ βοηθήσετε νὰ τὸ μεταφέρω
εἰς ἓν τῶν ὑπογείων τοῦ πύργου, ὅπου
εἶναι οἱ τάφοι τῶν προγόνων σας καὶ ὅ-
που κανέναν δὲν ἐμβαίνει. Θὰ σηκώσωμεν
τὴν πλάκα τοῦ τάφου, καὶ θὰ τὸ θάψω-
μεν. Ποῖος θὰ τὸ ζητήσῃ ἐκεῖ;

— Ἱεροσυλία!... ἀνέκραξεν ὁ κύριος
Δεβεζαί, ὅπισθοχωρήσας μετὰ φρίκης.

Ὁ Καλλιουὲ ὕψωσε περιφρονητικῶς
τοὺς ὤμους.

— Προτιμᾶτε, ἠρώτησε, νὰ διακηρύ-
ξετε δημοσίᾳ τὴν ἀτιμίαν τῆς συζύγου
σας... τὴν ἐντροπὴν σας... καὶ τὴν ἐκδί-
κησιν σας;... Εἰσθε ἐλεύθερος, κύριε κόμη.

Αὐτό, εἰς τὸ ὕστερον, ἐνδιαφέρει σὰς καὶ
ὄχι ἐμέ.

Ἐπεκράτησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπὴ.
Εἶτα ὁ κύριος Δεβεζαί εἶπε βραδέως:

— Ἐχεις δίκαιον... τὸ αἰσθάνομαι.

— Τότε, ἂς ξεμπερδεύωμεν γρήγορα.

— Ἀλλὰ ἡ πρότασίς σου μοῦ προξενεῖ
τρόμον.

— Διατί;

— Ὁ δολοφόνος θάπτει οὕτω τὸ θῦμα
του.

— Κύριε κόμη, ἐδῶ δὲν ὑπάρχει οὔτε
δολοφόνος, οὔτε θῦμα... Ὑπάρχουν μό-

νον δύο ἀντίπαλοι, ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς ὀ-
ποίους ἔπεσεν εἰς ἐντιμον μονομαχίαν.

Ὁ κόμης ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

Ἦτο ὠχρὸς καὶ ἔτρεμεν.

Ὁ Καλλιουὲ ἐξηκολούθησεν:

— Κύριε κόμη, ταύτην τὴν νύκτα εἶ-
σθε ἀδύνατος ὡς παιδίον. Ἐγὼ λοιπόν, ὁ
ὕπνους σας, χρεωστῶ νὰ σὰς ἐμπνεύσω
τὴν δύναμιν, ἢ ὅποια σὰς λείπη. Ἡ
πρότασίς μου σώζει τὴν τιμὴν τοῦ ὀνό-
ματός σας.

— Εἶναι ἀληθές.

— Συμφωνεῖτε;

— Καὶ πῶς δύναμαι νὰ πράξω ἄλλως;

— Δέχεσθε;

Ὁ κύριος Δεβεζαί ἐδίσταζεν ἔτι· ἀλλὰ
ἐπὶ τέλους:

— Ἔστω!... ἀπήντησεν ἐν ἀπελπι-
σίᾳ, ἔστω!... ναί!

— Τότε, ἂς μὴ καθήμεθα... ὁ καιρὸς
μὰς βιάζει... εἰς ὀλίγον θὰ ξημερώσῃ...
Ἄς μὴ χάνωμεν στιγμὴν.

Καὶ ὁ Καλλιουὲ ἐπλησίασεν εἰς τὸ
πτῶμα, ἔλαβε τὸ ἱμάτιον, ὅπερ ἔκειτο
ἐπὶ τοῦ ὕγρου ἐδάφους, καὶ ἐξ ἐνὸς τῶν
θυλακίων του ἐξήγαγε χαρτοφυλάκιον ἐκ
μέλανος μαροκινῶ, κεκλεισμένον διὰ μυ-
στικοῦ κλειθροῦ.

— Κύριε κόμη, εἶπεν — ὑπεσχέθητε,
πιστεύω, ὅτι θὰ στείλετε τὸ χαρτοφυλά-
κιον τοῦτο εἰς τὸν υἱὸν τοῦ κυρίου Βιλ-
λεδιού.

— Ναί — ἀπήντησεν ὁ κόμης — ὑπε-
σχέθην... ὠρκίσθη.

Ὁ Καλλιουὲ ἔτεινε τὴν χεῖρά καὶ εἶπε:

— Λάβε το.

Ὁ κύριος Δεβεζαί ἀπώθησε τὴν χεῖρα
τοῦ δασοφύλακος.

— Δὲν τὸ θέλετε;

— Ὅχι.

— Τί νὰ τὸ κάμω.

— Φύλαξέ το καὶ φρόντισε νὰ τὸ δώσῃς.

— Ἄς ἦνε.

— Ἀλλὰ πῶς θὰ τὸ κατορθώσῃς; ἂν
τὸ δώσῃς ὁ ἴδιος θὰ σὲ ἐρωτήσῃ πῶς
περιῆλθεν εἰς χεῖράς σου.

— ὦ! μένετε ἡσυχος.

— Ἐχεις λοιπὸν κανὲν σχέδιον;

— Ναί· χάρις εἰς τὴν ἀκαταστασίαν,
ἢ ὅποια θὰ ἀκολουθήσῃ, ὅταν γίνῃ γνω-
στὸς ὁ θάνατος τοῦ κυρίου Βιλλεδιού,

θὰ ἔμβω εἰς τὸν πύργον, θὰ χωθῶ εἰς τὰ
δωμάτια τοῦ συχωρεμένου καὶ θὰ βάλω
τὸ χαρτοφυλάκιον εἰς μέρος ὅπου νὰ φαί-
νεται, ἐπάνω εἰς ἓνα τραπέζι. Μὲ ἐπιδο-
κιμάζετε, κόμη;

— Πληρέστατα.

— Ἀξιόλογα.

Καὶ ὁ δασοφύλαξ ἔθετο τὸ χαρτοφυλά-
κιον ἐν τῷ θυλακίῳ του. Λαβὼν δὲ ἱμάτιον
ἤπλωσεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ πτώ-
ματος. Εἶτα ἔσπευσε νὰ κόψῃ ἀπὸ τινος
δένδρου δύο παχυτάτους κλάδους. Διὰ
τούτων δὲ καὶ τῆς καραβίνας του αὐτο-
σχεδίασεν εἶδος φερέτρου, ἐφ' οὗ ἔθετο τὸ
πτῶμα.

— Κύριε κόμη, εἶπε τότε στραφεὶς πρὸς
τὸν κύριόν του, εἶναι ἀνάγκη νὰ λάβετε
τὴν καλωσύνην νὰ μὲ βοηθήσετε.

Ὁ κύριος Δεβεζαί εἶχεν ἐκμηδενισθῇ. Ψυχρὸς ἰδρῶς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου του, ἐνῶ ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει πίπτουσα ραγδαίως.

Ἐτρεμε σύσσωμος. Ἐν τούτοις, ἐβόηθησε μηχανικῶς τὸν Καλλιουὲ νὰ ἐγείρῃ τὸ φέρετρον.

Τότε οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες, ὑποβαστάζοντες τὸ πένθιμον φορτίον των, ἐβάδισαν βραδέως πρὸς τὸν πύργον.

Δὲν ἐβράδυναν δὲ νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ ἄκρον μιᾶς τῶν πετερυγῶν τοῦ μεγάλου καὶ μελαγχολικοῦ κτιρίου, ὅπου ἐστάθησαν.

Περιμένιντε μίαν στιγμὴν, κύριε κόμη, εἶπεν ὁ δασοφύλαξ.

Ὁ κύριος Δεβεζαί δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἔμεινεν ἀκίνητος, ὡς ἀπολιθωθείς.

Ὁ Καλλιουὲ ἐξηφανίσθη ἐν τῷ σκότει. Μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς ἐπανῆλθε φέρων κλεπτοφάναρν καὶ ὀρμαθὸν κλειδίων.

Κατὰ τὴν βραχεῖαν αὐτοῦ ἀπουσίαν, ὁ κύριος Δεβεζαί ἐπανελάμβανε νοερῶς ἐν ἀφάτῳ ἀγωνίᾳ :

— Ἀ! πόσον σκληρὰ εἶναι ἡ ἐκδίκησις !

Ὁ Καλλιουὲ, ἀφοῦ διὰ τοῦ κλεπτοφάναρου τοῦ ἐφώτισε τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἠνέφξε μικρὰν τινα θύραν, κεκρυμμένην ἐν τινι τῶν κοιλωμάτων τοῦ τοίχου καὶ φέρουσιν εἰς τὰ νεκρικὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου, εἰς ἑλθε τὴν ἄκραν τοῦ φερέτρον καὶ εἶπεν :

— Ἀς καταβῶμεν.

Ὁ κόμης ὑπήκουσε μηχανικῶς.

Διέτρεξαν ὑπόγειον τινα διάδρομον, ἔχοντα μῆκος 25 περίπου βημάτων, εἰς οὗ τὴν ἄκραν εὗρον δευτέραν θύραν. Ὁ Καλλιουὲ ἠνέφξε καὶ ταύτην, καὶ προπορευόμενος τοῦ κόμητος εἰσῆλθεν εἰς εὐρυτάτην αἴθουσαν, ἧς ἡ θύρα ὑπεβαστάζετο ὑπὸ παχυτάτων κιόνων ἐκ γρανίτου.

Ἦτο τὸ νεκρικὸν ὑπόγειον.

Πέριξ ἐφρίνοντο μεγαλοπρεπῆ μνημεῖα ἐκ λίθου καὶ μαρμάρου, περιέχοντα τὰ λείψανα τῶν προγόνων τοῦ κυρίου Δεβεζαί.

Πάντες ὑπνωτον ἐκεῖ τὸν ὕπνον τῶν μακάρων—πάντες, ἀπὸ Περγινάδου τοῦ Ἰσχυροῦ, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας, ἄχρι τοῦ Παύλου Ἀμεδαίου Δεβεζαί, πατρὸς τοῦ κόμητος.

Πολλὰ τῶν μνημείων ἐκεῖνων ἐκοσμοῦντο διὰ λευκῶν ἀγαλμάτων, ἐν στάσει ἡρέμου ὕπνου, καὶ παριστάντων ἀνδρείους ἱππότεας καὶ εὐγενεῖς δεσποίνας, ὧν οἱ μαρμαρίνοι πόδες ἐστηρίζοντο ἐπὶ ταῦ οἰκογενειακοῦ ἐμβλήματος.

Ἄλλα παριστάντων ἀγγέλους γονυπετεῖς, ὑψοῦντας εἰς τὸν οὐρανὸν ἱκετευτικῶς τοὺς τε ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς χεῖρας καὶ δεομένους ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν τεθνεώτων, ὧν τὸν ἄσπιλον βίον εἶχον προστατεύσει διὰ τῶν οὐρανίων πετερυγῶν των.

Ἄλλοι τῶν τάφων ἐκεῖνων ἦσαν ἀπλούστεροι, οὐδὲν κόσμημα ἔχοντες, πλὴν μαρμάρου λευκοῦ ἢ μέλανος, ἐφ' οὗ ἦσαν κεχαργμένα ἐν ὄνομα καὶ μίᾳ χρονολογία.

Εἰσελθὼν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου ἀν-

εβίουν δι' αὐτὸν οἱ παρελθόντες αἰῶνες καὶ ἡ ἐκλιπούσα οἰκογένεια, ὁ κύριος Δεβεζαί ἐταπείνωσεν ἀκουσίως τὴν κεφαλὴν.

— Ὡ πρόγονοί μου ! εἶπε καθ' ἑκυτόν, εἰς ἐξ ὑμῶν ἅς καταλίπη τὸ σαββατόν του καὶ ἅς ἔλθῃ πρὸς με ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, ὅπως μοι εἴπῃ ἂν ἦμαι ἀθῶος ἢ ἔνοχος, χύσας αἷμα τὴν νύκτα ταύτην.

Καὶ περιέμενεν, ὥσει οἱ ἀμείλικτοι τοῦ θανάτου νόμοι ἦτο δυνατόν νὰ μεταβληθῶσιν εἰς τὴν φωνὴν του.

Ματαίᾳ προσδοκίᾳ ! Οὐδεμίᾳ φωνῇ ἐξηλθεν ἀπὸ τῶν τάφων ἐκεῖνων, ὅπως ἀπαντήσῃ εἰς τὴν σκέψιν του.

Ἐν τούτοις, ὁ Καλλιουὲ εἶχεν ἀποθέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸ πτώμα τοῦ Βιλλεδιού καὶ τοποθετήσας τὸν φανὸν του ἐπὶ τοῦ βάρους ἐνός τῶν τάφων ἡτοιμάσθη ν' ἀνεγείρῃ τὸ μάρμαρον ἑτέρου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κυρίου Δεβεζαί ἐστράφησαν ἀκουσίως αὐτοῦ πρὸς τὸ πτώμα, ὅπερ ἔκειτο εἰς τοὺς πόδας του. Ἡ ὠραία κεφαλὴ, τοῦ ὑποκόμητος ἐφαίνετο ὠραϊότερα ἔτι, καὶ εἰπέρ ποτε ἄλλοτε ἐκφραστικῇ τὸ πρόσωπόν του ἦτο κάτωχρον, ἔχον τὴν ὠρότητα ἀκριβῶς τῶν ἀποθανόντων μετὰ τὴν ἀπώλειαν πολλοῦ αἵματος. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν κεκλεισμένοι. Κύκλος χρώματος ὑποκυάνου καὶ πελιδνοῦ ἐσχηματίζετο περὶ τὰ βλέφαρά του.

Ὁ κόμης προσεπάθει ν' ἀποσπάσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἀπὸ τοῦ προσώπου ἐκεῖνου, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο. Ἀληθῆς γοητεία, παρakoλouthouμένη ὑπὸ ἀκατασχέτου καὶ δεισιδαίμονος τρόμου, ἐξηνάγκαζεν αὐτὸν νὰ βλέπῃ ἀτενῶς τὴν ἄψυχον ἐκείνην μορφήν. Ἐνόμιζεν ὅτι τὰ βλέφαρα τοῦ ὑποκόμητος θὰ ἠνοιγόντο αἰφνης, ὅτι οἱ ἄνευ βλέμματος ὀφθαλμοὶ του θὰ ἐστρέφοντο πρὸς αὐτόν, καὶ ὅτι τὰ ἄφωνα ἐκεῖνα χεῖλη διηνοιγόντο ὅπως κραυγάζωσιν αὐτῷ :

— Δολοφόνε !

Εὐτυχῶς ἡ φρικώδης ἐκείνη βάσανος ἐτελείωσεν.

— Ὅλα εἶναι ἔτοιμα, εἶπεν ὁ Καλλιουὲ.

Ἡ φωνὴ τοῦ δασοφύλακος διέρρηξε τὴν γοητείαν.

Ὁ κόμης ἀνεσκίρτησε καὶ στραφεὶς ἐπανάλαβε μηχανικῶς :

— Ὅλα εἶναι ἔτοιμα ;

— Ναί, κύριε κόμη.

Ὁ Καλλιουὲ πράγματι εἶχε τελειώσῃ τὸ ἔργον του. Ἀφοῦ διὰ τῆς μαχαίρας του ἀφῆρησε τὸ προαιώνιον κόλλημα, διὰ τοῦ σωλῆνος τῆς καρβίνου του—ἀντὶ μοχλοῦ—ἀνήγειρε τὸ μάρμαρον τοῦ τάφου καὶ ἐφάνη τὸ ἐν αὐτῷ μολύβδινον φέρετρον.

— Εἶναι θέσις διὰ δύο, ἐψιθύρισε ὁ Καλλιουὲ, ἰδὼν ἐν τῷ βάθει τοῦ τάφου ἄρκουιν κενόν.

Εἶτα προσέθετο μεγαλοφώνως :

— Κύριε κόμη, βοηθήσατέ με, σὰς παρκαλῶ.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀνήγειρε τὸ πτώμα ἐκ τῶν ποδῶν.

Ὁ κύριος Δεβεζαί ἴστατο ἀκίνητος.

— Βοηθήσατέ με λοιπόν ! ἐπανάλαβεν ὁ Καλλιουὲ διὰ φωνῆς σχεδὸν ἐπιτακτικῆς.

— Τί πρέπει νὰ πράξω ; ἠρώτησεν ὁ κόμης, δὴν ἡ παράτασις τῆς τοιαύτης καταστάσεως συνέτριβεν.

— Λάβετε τὸ πτώμα αὐτὸ ἀπὸ τοὺς ὤμους, καὶ κάμετε ὅ, τι βλέπετε νὰ κάμω ἐγώ.

Ὁ κόμης ὑπήκουσε, καὶ μετὰ ἐν λεπτὸν ὁ ὑποκόμης Ἀρμάνδος Βιλλεδιού ἔκειτο ἐν τῷ τάφῳ ἐκείνῳ, ὅστις δὲν εἶχε παρασκευασθῇ δι' αὐτόν.

— Ἀξιόλογα ! εἶπεν ὁ δασοφύλαξ. Τώρα πρέπει νὰ θέσωμεν πάλιν τὸ μάρμαρον τοῦτο εἰς τὴν θέσιν του καὶ ὅλα τελειοῦν. Εἰς τὸ ἔργον λοιπόν.

Ὁ κύριος Δεβεζαί ἠρώτησεν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος.

— Στήριξατε τὸ μάρμαρον διὰ τῶν ὤμων, ἀπήντησεν ὁ Καλλιουὲ, — ὅστις ἐνόησε τὴν ἄφρονον ἐκείνην ἐρώτησιν—καὶ καταιβάζετέ το ἥσυχα, ἥσυχα. Εἶναι βαρὺ καί, ἂν τὸ ἀφίσωμεν νὰ πέσῃ, θὰ γίνῃ χίλια κομμάτια.

Ἄλλ' ὁ κύριος Δεβεζαί, ἀντὶ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ὑπὸ τοῦ δασοφύλακος λεχθέν, δὲν ἐκινήθη. Τὸ στόμα του ἔμεινεν ἀνοιχτόν. Οἱ ὀφθαλμοὶ του διεστάλησαν ἐντρομοί. Ἡ κόμη του ἠνορθώθη αἰφνης καὶ τὸ πρόσωπόν του κατέστη πελιδνόν.

— Τί ἔχετε, κύριε κόμη ; τί ἔχετε ; ἀνέκραξεν ὁ Καλλιουὲ, ὅστις εἶδε τὸν κύριόν του κλονούμενον καὶ ἠκολούθησε τὴν διεύθυνσιν τῶν βλεμμάτων του.

Ἀλλὰ δὲν ἐπανάλαβε τὴν ἐρώτησιν τοῦ. Ἐγονυπέτησε βαλὼν ὑπόκωπον κραυγὴν.

.....

Ἐν μέσῳ τοῦ κατὰ τὴν ἄκραν τοῦ νεκρικοῦ ὑπογείου ἐπικρατοῦντος πυκνοῦ σκότους, ἐφαίνετο κινουμένη λευκὴ σκιά, φάσμα αἰθέριον, ὅπερ ἐβάδιζε βραδέως πρὸς τοὺς δύο ἄνδρας. Καθ' ὅσον δὲ τοῦτο προσέβαινεν, ὁ κόμης ὠπισθοχώρει ἀνὰ πᾶν βῆμα, καὶ ὁ Καλλιουὲ, γονυπετῆς ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ δαπέδου, ἔκρυπτεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν γῆν, ὥσει ἐζήτει νὰ χωθῇ ὑπ' αὐτήν.

Z'

Ὁ κοιτὼν τῆς Μαργαρίτας.

Τὸ φάσμα, ἐξελθὼν τῆς σκιάς, εἰσῆλθεν ἐν τῷ φωτεινῷ κύκλῳ, δὴν ἀπετέλουν αἱ ἀκτίνες τοῦ κλεπτοφαναρίου. Ὁ κ. Δεβεζαί παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τρέμων ἐκάστην τῶν κινήσεων τῆς φαντασιώδους ἐκείνης ἐμφανίσεως. Αἰφνης ἡ τοῦ προσώπου του ἐκφρασις μετεβλήθη. Ἡ ἐκπληξὶς ἐδιπλασιάσθη· ἀλλ' ὁ τρόμος εἶχεν ἐκλίπῃ. Ἐφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὅπως βεβαιωθῇ ὅτι ἦτο ἔξυπνος καὶ ὅτι δὲν ἦτο παίγιον ἄλλοκότου καὶ φοβεροῦ ἐνυπνίου. Ταῦτοχρόνως τὰ χεῖλη του ἐκινήθησαν καὶ διὰ φωνῆς βραχνῆς, ὁμοίας πρὸς τὴν τῶν ὑπνωτισμένων ἐψιθύρισε :

— Μαργαρίτα ! . . . Μαργαρίτα ! . . .

Τοὺς λόγους τούτους ἀκούσας, ὁ Καλλιόου ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνέκραξεν :

— Ἡ κυρία κόμησσα ! . . .

Καὶ ὡς ὅφιν ὠλισθήσεν ὀπισθεν τοῦ τάφου, πρὸ τοῦ ὁποίου εἶχε γονυπετήσῃ. Ἦθελεν ἀναμφιβόλως νὰ ἦναι μάρτυς ἀόρατος τῆς παραδόξου σκηνῆς, ἣν προέβλεπε.

Ἐκείνη, ἣν οἱ δύο ἄνδρες εἶχον κατ' ἀρχὰς ἐκλάβῃ ὡς φάσμα, ἐκείνη, ἣν ὁ κόμης εἶχεν ὀνομάσῃ *Μαργαρίταν* καὶ ὁ Καλλιόου ἐκυρίαν κόμησσαν, ἦτο πράγματι ἡ Μαργαρίτα κόμησσα Δεβεζαί.

Περιβεβλημένη ποδῆρη κοιτωνίτην, οὗ ἡ λευκότης συνεχέστο μετὰ τῆς ὠχρότητος τοῦ προσώπου της, τὴν κόμην ἔχουσα ἐρριμένην ἀτάκτως ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ πίπτουσαν πυκνὴν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ προσώπου, ἡ νεῆνις ἐξηκολούθει προχωροῦσα. Θὰ τὴν ἐξελάμβανέ τις ὡς νεκρὴν φέρουσαν τὸ σάββανον αὐτῆς καὶ βαδίζουσιν. Ἐφαίνετο ὅτι οὔτε εἶδεν, οὔτε ἤκουσε τὸν σύζυγόν της. Αἱ κινήσεις της, βραδεῖαι, κανονικαί, αὐτόματοι, ἔφερον αὐτὴν πρὸς τὸ χαῖνον μνήμα, ὅπου ἀκατάσχετος δύναιμι τὴν ὄθει.

Μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ τάφου ἦτο ὁ κόμης. Ἐδεῖ δὲ ἡ ὁ κύριος Δεβεζαί νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν θέσιν του, ἡ ἡ νεῆνις νὰ παρεκκλίνῃ.

Ὁ σύζυγος, ὡσεὶ ὑπὸ γοητεῖαν διατελὼν, κατέλιπε τὴν θέσιν του.

Ἡ Μαργαρίτα ἔφθασεν εἰς τὸν τάφον, ἐστήριξε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τοῦ σαρκοφάγου καὶ κύψασα παρετήρησε.

Παρὰ τὸ μολύβδινον φέρετρον, ἔκειτο τὸ πτώμα τοῦ Ἀρμάνδου Βιλλεδιού.

Ἡ κυρία Δεβεζαί τὸ ἀνεγνώρισεν. Ἀμέσως ἠγέρθη. Ἐφερε τὴν δεξιάν ἐπὶ τῆς καρδίας της καὶ ρίψασα πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν ἔρρηξε σπαρακτικὴν κραυγὴν, ἀντηχήσασαν πενθίμως ἐν τῷ ὑπογείῳ. Εἶτα ἐστράφη δις περὶ ἑαυτὴν καὶ ἔπεσεν ὡσεὶ νεκρὰ παρὰ τὸ μνήμα.

— Κατάρρα ! . . . ἐψέλλισεν ἐν ἀπελπισίᾳ ὁ κ. Δεβεζαί ! . . . κατάρρα ! . . . κατάρρα ! . . . ἀπέθανε καὶ αὕτη ! . . . ὦ ! ; Θεέ μου ! . . . Θεέ μου ! . . . δὲν ἤρκει λοιπὸν ἐν θῦμα ; . . .

Καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ παραφροσύνης, φυσικῆς συνεπειᾶς τῶν φοβερῶν συμβάντων, ἅτινα ἐν τόσῳ βραχεῖ διαστήματι χρόνου συνέβησαν, ἔκυψεν, ἔλαβεν ἐν ταῖς ἀγκάλας τὸ σῶμα τῆς συζύγου του καὶ ἐφυγὲ διὰ τοῦ ὑπογείου, μεταφέρον τὴν Μαργαρίταν, ὡς μεταφέρῃ τις ποθεινὴν λείαν, ἡ θῦμα, ὅπερ θέλει ν' ἀρπάσῃ ἀπὸ τῶν ὀνύχων τοῦ θανάτου.

Μετὰ τὴν ἀπέλευσιν τοῦ κόμης, ὁ Καλλιόου κατέλιπε καὶ αὐτὸς τὸ ἀνωφελὲς πλεόν καταφύγιόν του.

— Ὅλα πᾶνε καλά ! — ἐπιθύρισε μετ' ἀγρίας χαρᾶς — ὅλα πᾶνε κακὰ . . . καὶ ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος, διότι αὐτὸς εὐκολύνει τὴν ἐκδίκησίν μου.

Καὶ ἀναλαβὼν τὴν τε καραβίναν του καὶ τὸν φανόν, χωρὶς νὰ θέσῃ τὸ μάρμα-

ρον τοῦ τάφου εἰς τὴν θέσιν του, ἐπορεύθη εἰς τὴν θύραν τοῦ διαδρόμου, δι' ἧς εἶχεν εἰσέλθῃ πρὶν μετὰ τοῦ κόμης εἰς τὸ ὑπόγειον, ἔκλεισεν αὐτὴν ἐπιμελῶς, ἐπίσης καὶ τὴν ἐτέραν τὴν ἐξωτερικὴν ἀφαιρέσας δὲ ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ τὰ δύο κλειδιά ἔθετο αὐτὰ ἐν τῷ θυλακίῳ του. Εἶτα ἀνῆλθε τὴν μυστικὴν κλίμακα, ἥτις ἔφερεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

Ὁ ἀγαθὸς οὗτος ὑπηρέτης ἤθελε νὰ ἴδῃ τὴ θὰ συνέβαινεν ἐν τῷ πύργῳ, καὶ νὰ τεθῇ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κ. Δεβεζαί, ἂν οὗτος ἤθελε λάβῃ χρεῖαν τῶν ὑπηρεσιῶν του.

Μόνοι αἱ δύο αἰθουσαι, ἃς ἔχομεν περιγράψῃ, — ἡ βιβλιοθήκη καὶ ὁ κριτὼν τοῦ κόμης — ἦσαν, ὡς γινώσκουμεν, ρυθμοῦ μεγαλοπρεποῦς καὶ ἐπιβλητικοῦ.

Τὰ ἰδιαιτέρα δώματα τῆς κομῆσης Μαργαρίτας, εἰς ἃ εἰσάγομεν νῦν τὸν ἀναγνώστην, ἔχουσιν ὅψιν ὅλως διάφορον.

Ὁ κ. Δεβεζαί, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων του — ἦτοι τέσσαρα περίπου ἔτη πρὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν συνέβησαν τὰ ὑφ' ἡμῶν ἱστορούμενα — συνεκέντρωσεν ἐπιμελῶς ἐν ταῖς τρισὶν αἰθούσαις, αἵτινες ἀπετέλουν τὰ ἰδιαιτέρα οἰκήματα τῆς συζύγου του, πᾶσαν τοῦ συρμοῦ κομψότητα καὶ πᾶσαν ἐξεζητημένην πολυτέλειαν.

Σημειωτέον ὅτι τοῦτο συνέβαινε τῷ 1816 καὶ 1817 καὶ ὅτι ἡ διακόσμησις καὶ ἡ ἐπιπλώσις, περὶ ὧν πρόκειται, παρίσταντο τὸ μὴ περαιτέρω τῆς τότε καλαισθησίας καὶ ἀναπαυτικότητος. Οἱ τοῦ κριτῶνος τοῖχοι ἐκαλύπτοντο ὅλως διὰ μεταξωτῶν ὡχροκυάνου, πεποικιλμένου διὰ μικρῶν ἀργυρῶν ἀστέρων. Μαϊάνδρος, ἐπίσης ἐξ ἀργύρου, κυανοῦ ἐδάφους, ἐπλαίσιόν τὸ ἐπίτοιχον ἐκείνο, τὸ προωρισμένον νὰ καθιστᾷ καταφανέστερα τὸ τε χρῶμα καὶ τὴν μεγαλοπρεπὴ καὶ μέλαιναν κόμην τῆς Μαργαρίτας. Τὰ ἔπιπλα, ἐκ κέδρου, ἀργύρῳ πεποικιλμένου, — κατὰ τὸν νεώτερον τότε συρμόν, — ἐκαλύπτοντο δι' ὑφάσματος ὁμοίου πρὸς τὸ τοῦ ἐπιτοίχου. Ἀργυροῦς κύκνος, ἔχων τὰς πτέρυγας τεταμένas, ἐκράτει διὰ τοῦ ράμφους δακτύλιον, ἀφ' οὗ ἔπιπτε τὸ ἐξ ἰνδικῆς μουσελίνης μετὰ μεταξίνων ποικιλμάτων ἀρχαιοειδὲς παραπέτασμα, ὅπερ διὰ τῶν διαφανῶν αὐτοῦ πτυχῶν ἐκάλυπτε τὴν κλίνην.

Τριπλὴ ἐκ κεχυσμένου ἀργύρου ἄλυσις, κρεμασμένη ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, ἐβάσταζε πλατὺ καὶ βαθὺ ἀλαβάστρινον δοχεῖον, ρυθμοῦ ρωμαϊκοῦ, ἐν ᾧ ἡ νυκτερινὴ λαμπὰς καιομένη ἔχυνε φῶς γλυκὺ καὶ ἀμυδρόν, ὅπως μὴ ἐκδιώκῃ τὸν ὕπνον, καὶ μάλιστα ἀρκοῦν νὰ διασκεδάζῃ τὰ σκότη. Ἐπὶ τῆς ἐστίας ἔκειτο ἐκκρεμές, κατεσκευασμένον ἐκ πολυτίμου ἀρχαίου ὀρειχάλκου, ἀνευρεθέντος κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ Ἡρακλείου, τοποθετημένον ἐπὶ βάσεως ἐκ λευκοῦ μαρμάρου καὶ παριστῶν νύμφην κατασκευάζουσαν ἀνθοδέσμη. Ὁ τάπητης, προῖόν τῶν ἐργοστασίων τῆς Ὠβουσῶν, πεποικιλμένος διὰ μυθολογικῶν σκηνογραφικῶν, ἦτο ἀπαλός, ὡς ἔριον ἀρνίου.

Ἐν τῷ κομψῷ καὶ ἐρωτοτρόπῳ ἐκείνῳ κοιτῶνι, εἰσώρμησεν ὁ κόμης φέρων ἐν ταῖς ἀγκάλας τὴν σύζυγον αὐτοῦ λιπόθυμον, ἣν ἀπέθετο ἐπὶ τῆς κλίνης.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην πᾶς πόθος ἐκδικήσεως εἶχεν ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τῆς ψυχῆς τοῦ κ. Δεβεζαί. Καὶ αὕτη ἔτι ἡ συναίσθησις τῆς ὕβρεως, ἣν ὑπέστη, εἶχεν ἐκλίπῃ ἀπὸ τῆς καρδίας του, ὅπου ὑπῆρχε μόνον ὁ ἔλεγχος τῆς συνειδήσεως, διὰ τὴν συγχώρησιν, ἣν εἶχεν ἀρνηθῇ, ἡ φρίκη διὰ τὸ χυθὲν αἷμα καὶ ἡ ἀπελπισία διὰ τὴν νέαν ἐπικειμένην, ἂν μὴ συντελεσθεῖσαν, καταστροφὴν.

Ἡ Μαργαρίτα ἦτο κρύα, ὡσεὶ νεκρά. Ὁ κόμης ἔρριπεν ἐπ' αὐτῆς πάντα τὰ ἐπὶ τῶν ἐπιπλῶν τοῦ κοιτῶνος φορέματα, εἶτα γονυπετήσας παρὰ τὴν κλίνην ἔθετο τὴν τρέμουσαν αὐτοῦ χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς νεάνιδος, ζητῶν τοὺς παλμούς της. Ἐπὶ τέλους, ἡσθάνθη αὐτοῦς· ἀλλ' ἦσαν τόσον ἀσθενεῖς, ὥστε ἐφαίνοντο ἐγγὺς νὰ ἐκλίπωσιν. Ἡ ζωὴ δὲν εἶχεν ἔτι σθεσθῇ ὅλως ἐν αὐτῇ, καὶ τοῦτο ἦτο πολὺ.

Ὁ κόμης δραμὼν εἰς τὸ δωμάτιον ἔλαβε φιαλίδια ἀλάτων καὶ ἀρωμάτων καὶ ἐπανελθὼν παρὰ τῇ Μαργαρίτᾳ ἔχυσεν ἐπὶ τοῦ προσώπου της τὰ ἀρώματα καὶ ἔθετο ὑπὸ τοὺς ρῶθνας αὐτῆς τὰ ἄλατα. Ἡ νεῆνις ἐποίησεν ἐλαφρὰν κίνησιν. Ὁ κόμης ἐδιπλασίασε τὰς περιποιήσεις του. Ἐπὶ τέλους, ἡ κόμησσα ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ὑπεγερθεῖσα ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος καὶ παρετήρησε πέριξ, ὡσεὶ ἄλλοφρονοῦσα.

Αἰφνης ἡ σκέψις ἐπανῆλθε, καὶ μετὰ τῆς σκέψεως ἡ ἀνάμνησις, καὶ μετὰ τῆς ἀναμνήσεως τὸ ἄλγος. Ἐρρηξεν ἀσθενῆ κραυγὴν, ἡ κεφαλὴ της κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐκλείσθησαν αὐθις, καὶ ἡ ζωὴ ἐφάνη ἐκ δευτέρου ἐγκαταλιποῦσα τὸ πρὸς στιγμὴν γαλβανισθὲν ἐκεῖνο σῶμα.

Ὁ κ. Δεβεζαί ἐπανέλαβε τὰς περιποιήσεις του καὶ αἱ προσπάθειαι του ἐστέφθησαν δι' ὁμοίας ἐπιτυχίας. Ἡ κόμησσα συνελθοῦσα μετέβαλε θέσιν. Συνεσπειρώθη ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν της καὶ ἤρχισε νὰ ὀλολύξῃ, ἐνῶ σπασμωδικὴ φρικίασις συνετάρασσε τὰ μέλη της καὶ βαθὺς ρόγχος ἠκούετο ἐξερχόμενος τοῦ στήθους της.

Ὁ κ. Δεβεζαί, ὄρθιος παρὰ τὴν κλίνην, τοὺς ὀφθαλμούς ἔχων ἀπλανεῖς καὶ ζηρούς, ἀλλὰ τὴν καρδίαν κατεσπαραγμένην, παρίστατο εἰς τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο θέαμα καὶ ἐθεῶτο τὴν φρικώδη ἐκείνην ἀπελπισίαν.

Αἰφνης ἡ Μαργαρίτα ἔπαυσεν ὀλολύζουσα, ἀνήγειρε τὸ τεταραγμένον πρόσωπόν της, ἠτένισε τὸν σύζυγόν της δι' ὀφθαλμῶν τεθολωμένων ἐκ τῶν δακρύων καὶ ἐψέλλισεν :

— Ἀποθνήσκω. . . Ἄν δὲν ἦσθε ἀνοικτίρμων. . . φέρετέ μοι ἓνα ἱερέα. . .

— Ἀποθνήσκετε ! — ἀνέκραξεν ἔντρομος ὁ κόμης, ἀποθνήσκετε ! . . . ἂ ! μὴ λέγετε τοῦτο, Μαργαρίτα ! . . . δὲν θὰ ἀποθάνετε. . . δὲν θέλω ν' ἀποθάνετε ! . . .

Ἡ νεανίς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, εἰς σημεῖον ἀπειρίας ἀρνήσεως.

— "Ἐνα ἱερέα ... ἕνα ἱερέα ... ἐπανελάβε διὰ φωνῆς ἀσθενεστέρως ἔτι... σπεύσατε... ἄλλως... θὰ ἦναι πολὺ ἀργά.

Εἶτα συνεπειρώθη ἐκ νέου, ὥσπερ ἄπασα ἡ ἰσχὺς αὐτῆς τὴν ἐγκατέλειπεν.

Ὁ κόμης ἐνόησεν ὅτι ὤφειλε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν αἰτήσιν ἐκείνην, ἥτις ἦτο ἀναμφιβόλως ἡ ὑπερτάτη θέλησις ἐτοιμοθανάτου, ὅθεν ἐβόησεν ἐσπευσμένως πρὸς τὴν θύραν. Ἀλλά, καθ' ἣν στιγμήν ἔθετο τὴν χεῖρα ὅπως ἀνοίξῃ αὐτήν, ἤκουσεν ἐλαφρὸν κτύπον ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους. Ἦνέφξε καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον εὗρε τὸν Καλλιόου.

— Ἀ! ἐψιθύρισε, ἐδῶ εἶσαι;

— Κύριε κόμη, ἤμην ἀνήσυχος!...

Ἦλθα νὰ λάβω τὰς διαταγὰς σας.

— Τὰς διαταγὰς μου! — ἐπανέλαθεν ὁ κόμης, ὥσπερ ἐκτὸς ἑαυτοῦ — τὰς διαταγὰς μου!...

— Δὲν ἔχετε νὰ μοῦ δώσετε καμμίαν;

— Ναί... ναί... ἔχω... ἔχω...

— Περιμένω.

Ἀλλ' ὁ κόμης ἔμεινεν ἄφωνος. Ἐν τῇ ἀνεκφράστῳ ἀταξίᾳ τῶν ἰδεῶν, ἐν τῇ καταιγίδι, ἥτις συνετάραξε τὸ λογικόν του, εἶχε λησμονήσῃ.

— Ποῦ εἶναι αἱ διαταγαὶ ὑμῶν, κύριε κόμη;

— Ἀ!... ἐνθυμοῦμαι... ἐνθυμοῦμαι... ἐνθυμοῦμαι...

— Λέγετε.

— Ἐνα ἱερέα...

— Ἐνα ἱερέα!... καὶ διὰ ποῖον;... ἠρώτησεν ὁ Καλλιόου ἐκπληκτος.

— Καὶ ἕνα ἱατρόν...

— Ἐνα ἱερέα καὶ ἕνα ἱατρόν!... ἡ κυρία κόμηςσα εἶναι λοιπὸν ἄρρωστη;

— Ἀρρωστη;... πολὺ ἄρρωστη!... ἐτοιμοθάνατος... Ναί... ἐτοιμοθάνατος... θέλει ἱερέα... τρέξε γρήγορα...

Ὁ κόμης λέγων ταῦτα ἐφάνετο ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Χ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΡΕΣΣΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἐσπέρα δωδεκάτη.

Πολλὰ νύκτες παρήλθον, χωρὶς νὰ δώσῃ σημεῖον ζωῆς ἡ φίλη μου Σελήνη διηνεκῶς ἐκάλυπτον τὸν οὐρανὸν πυκνὰ καὶ μαῦρα νέφη καὶ θὰ ἀπηλπίζομεν βεβαίως ἐὰν μὴ ἐφάνετο αὕτη κατὰ τὸ πρῶτον τέταρτόν της, ὅτε πλέον εἶχεν ἐπέλθει καλοκαιρία.

Ἀκουσον λοιπὸν τί μοι διηγήθη αὕτη μετὰ τὴν μακράν της ἀπουσίαν.

«Ἐπὶ πολλὰς ἐσπέρas ἠκολούθουν τὴν Ἀλκυὼνα καὶ τὴν Φάλαιναν εἰς τὰς παγωμένας βορείους θαλάσσας τῆς Γροιλανδίας.

Βράχοι γυμνοί, κατάφορτοι χιόνος καὶ πάγου, σχηματίζουσιν ἐκεῖ κοιλάδα, κατάφυτον ὑπὸ ἀγρίων αἰμασιῶν, ὅπου ἡ εὐσμος λυχνὶς ἀναδίδει μεθυστικὴν εὐωδίαν. Τὸ φῶς μου ἦτο ἀσθενές, ἡ δὲ ὄψις μου λευκή, ὡς ἄνθος λειριού· οἱ δὲ κάτοικοι τῶν βορείων τούτων κλιμάτων εἶχον συναθροισθῇ, ἵνα διασκεδάσωσιν οὐδεμίαν ἐντύπωσιν παρήγεν ἐπ' αὐτῶν ἡ περίξ παγερὰ φύσις· δὲν ἐσκέπτοντο δὲ ἡ πῶς καλλίτερον καὶ περισσότερον νὰ διασκεδάσωσι καὶ νὰ χορεύωσιν.

Ἐσχημάτισαν κύκλον περίξ γροιλανδοῦ τινος, ὅστις ἔπαιζε κυνηγετικὸν ἄσμα, πάντες δὲ ἐν χορῷ ἐτραγῶδουν, συχνὰ δὲ ἐπανελάμβανον: «Ἐἰά! ἄ! Ἐἰά! ἄ!» Τόσον λευκὰ ἦσαν τὰ γουναρικά των, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι αἱ ἄρκτοι τῶν πόλεων ἐχόρευον ἐπὶ τῶν παγωμένων ὁρέων. Ἀλλοίμονον ὅμως εἰς ἐκεῖνον, ὅστις δὲν ἐκράτει καλὰ τὰς χεῖρας καὶ ἐχωρίζετο ἀπὸ τοῦ ἄλλου, ἀμέσως ἐστιγματίζετο διὰ χιόνος, ἤγετο δὲ εἰς κρίσιν, καθ' ἣν τὸ δικαστήριον, ἀπαρτιζόμενον ὑπὸ τῶν χορευόντων, τῷ ἐπέβαλλε διαφόρους ποινάς. Φαντάσσομαι ὅμως τί ὥραία εἰκὼν ἀπετελεῖτο· διότι ὅλα ταῦτα ἐγίνοντο δι' ἐρρυθμὼν κινήσεων ὑπὸ τῆς μουσικῆς συνοδουμένων.

Οἱ περίξ χιονοσκεπεῖς καὶ παγωμένοι βράχοι προσελάμβανον ἐν τῷ ἀργυρῷ φωτί μου ἀποθαμβοῦσαν λευκότητα, μακρόθεν δὲ ἠκούετο ὑπόκωφος τριγμὸς καὶ βοῇ τῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης συγκρουομένων ἐκ πάγου ὁρέων· ἦτο μία τῶν μαγευτικωτέρων νυκτῶν τῆς Γροιλανδίας. Ἐκατὸν βήματα παρέκει ἐκεῖτό τις ἐτοιμοθάνατος, ἐντὸς τῆς ἐκ δερμάτων φαλαίνης κατεσκευασμένης καλύβης του· πλησίον του ἡ σύζυγός του κατ' ἔθος ἔρραπτεν ἡδὴ περὶ αὐτὸν δέρμα, ἵνα μὴ ἀνγκασθῇ νὰ τὸν ἐγγίσῃ ἀποθαμμένον, διότι ὅλοι τὸ ἔξυραν καὶ αὐτὸς ἀκόμη προέβλεπεν ὅτι μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ.

— Θέλεις, ἀγαπητέ μου, τὸν ἠρώτα συγχρόνως, νὰ σὲ θάψωμεν ἐπὶ τῶν παγωμένων ὁρέων, ἐπὶ δὲ τοῦ μνήματός σου νὰ στήσω ὡς μνημεῖον τὸν πέλεκυν καὶ τὰ βέλη σου; Ἀμέριμνος θὰ ἀκούῃς τὸ βαρὺ βῆμα τῆς ἄρκτου· ἡ θέλεις νὰ σὲ βυθίσωμεν εἰς τὴν θάλασσαν;

«Εἰς τὴν θάλασσαν!» ἐψιθύρισε μὲ μόλις ἀκουσμένην φωνήν, ἐνῶ μειδίαμα εὐχαριστήσεως διέστελλε τὰ ὠρὰ του χεῖλη.

«Ὡ!» ἀνέκραξεν ἐκείνη, «ἐξέλεξες τὴν ὠραιότεραν θερὴν διαμονήν· ἐκεῖ θὰ σὲ περιτριγυρίζουν τὰ σκυλόψαρα, τακτικά δὲ θὰ σὲ ἐπισκέπτεται ὁ θαλάσσιος λέων, ἐνῶ μυριάδες πολυχρῶμων ἰχθύων θὰ σχηματίζουσιν αἰώνιον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου στέμμα».

Τὰ τέκνα του εὐθυμᾶ προελαίονον ἐπὶ τῆς χιόνος τὸν δρόμον, ἐφ' οὗ ὁ πατήρ των ἔμελλε νὰ διέλθῃ, μεταβαίνων εἰς τὴν αἰωνίαν του κατοικίαν, τὴν θάλασσαν, δι' ἣς ἔζη, καὶ ἣν πᾶς Γροιλανδὸς περισσότερον παντὸς ἄλλου ἀγαπᾷ.

Ὡς ἐπιτύμβιος πλᾶξ θὰ τοῦ χρησιμεύουν τὰ πλέοντα ὄρη τοῦ πάγου, ἅτινα

ὅμως ὁλοὲν θὰ ἀλλάσσουν· ἐπ' αὐτῶν ἱσταται ἀνέτως ἡ ἄρκτος, ἐνῶ γύρω της, ἀγρίως κρῶζουσα, ἵπταται ἡ Ἀλκυὼν.

X.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. κ. Ἀντ. Γρηγοράκη, Κ. Θ. Τριπόδην, Παν. Τσολάκον, Γεώ. Ν. Ελευθερίου. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Θεόδωρον Γρυπάρην. Ἀπεστάλησαν. Γραμματόσημον δὲν ἐλάβομεν. — κ. Γ. Πετρόπουλον. Ἀπεστάλησαν. — κ. Γ. Δ. Κασιμπαν. Αἰτούμενα ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς διὰ τὰς διὰ τῶν «Ἐκλεκτῶν» ὑερμὰς ἐκφράσεις σας. — κ. Α. Κριακίδην. Φύλλα ἀπεστάλησαν καὶ ἀποστέλλονται τακτικώτατα, αἱ συχνὰ δὲ καθυστερήσεις πρέπει ν' ἀποδοθῶσι καὶ εἰς ταχυδρομικὰς ἀνωμαλίας! — κ. Ἀθ. Στ. Δεῦθυνσας σας διαβρώθη. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Εὐχαρίστως δημοσιευθήσεται, ἂν κριθῇ κατάλληλον. — κ. Παναγῆν Δ. Ἰγγλέσσην. Τὰ φύλλα σας, ἐπαναλαμβάνομεν. ἀποστέλλονται τακτικώτατα. Φροντίσατε μήπως παραπύτουν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, διότι εἶνε ὀδὸν νὰ ἀποστέλλομεν διπλᾶ καὶ τριπλᾶ φύλλα, ὡς ἐκ τῆς ἀνωμαλίας ἴσως τοῦ ταχυδρομείου σας. — κ. Ι. Κουρούπη. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ἰω. Μιχαηλίδην. Βιβλία ἀπεστάλησαν. Μὰς ὀφείλετε δρ. 2.25. — κ. Π. Χριστοδούλου. Παρὰ κ. Μιχαηλοπούλου ἐλήφθησαν φρ. χ. 60. Ἀποδείξεις καὶ φύλλα ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν. — κ. Α. Ἐνυάλην. Τὰ φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν» ἀπεστάλησαν καὶ πρὸς τοὺς 4 συνδρομητὰς τῆς «Τέρψεως». — κ. Πάνον Ε. Κοντογούρη. Θὰ φροντίσωμεν. — κυρίαν Ἀφροδίτην Α. Στεργίου. Σὰς ἀποστέλλομεν αὐτὰ καὶ πάλιν, διότι πιθανὸν νὰ ἀπωλέστησαν. — κ. Διονύσιον Καφετζόπουλον καὶ Α. Ι. Πετρόπουλον. Οὐχὶ μόνον εἰς ὑμᾶς ἀπεστάλη τὸ φύλλον, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντας ἀνελξαιρέτως, τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Τέρψεως». — κ. Δ. Ι. Ψυχούλην, διαβρώθη διεῦθυνσας σας. — κυρίαν Ἰουλίαν Σ. Πετροπούλου. Ἀποροῦμεν, ἐν τούτοις καὶ πάλιν ἀπεστάλησαν. — κ. Π. Παναγιωτόπουλον. Ἀπεστάλησαν. — κυρίαν Πραξιθέαν Α. Κρητικὸν. Φύλλα ἀπεστάλησαν.

Τοῦ διασήμου ἐξερευνητοῦ τῆς Ἀφρικῆς Ε. Στάνλεϋ, οὗ τὸ ὄνομα ἀπὸ ἐτῶν πληροὶ θορύβου τὸν κόσμον

Η ΓΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

Σύγγραμμα πλὴρες περιγραφῶν τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων τῶν ἀγρίων λαῶν, οὗς ἐπισκέφη, μεταφρασθὲν ὑπὸ Γεωργίου Ἀδρακῆ.

Ἐκδίδεται ἐν καλλιτεχνικῷ τόμῳ συγχειμένη ἐκ 18 περιποῦ τυπογραφικῶν φύλλων εἰς σχῆμα μέγα ὀρθοῦ.

Ἐκαστον ἀντίτυπον τιμᾶται δρ. 3 καὶ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 4.

MAGAZINE ILLUSTRÉ DE LA FAMILLE

Paraît à Paris le 5 et le 20 de chaque mois

PRIX DES ABONNEMENTS:

Six mois: fr. 9. — Un an: fr. 16.

(Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν).

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΟΛΩΝΙΑ

ΚΑΡ. ΚΑΛΥΒΩΚΑ

(Φαρμακοποιὸς ἐν Πάτραις)

Σπουδαία εὐκαιρία δι' ἅσας τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα. Πωλεῖται εἰς φυλλάδια καὶ κατ' ὅκιν.

Παρὰ τῷ ἰδίῳ ἀτασκευάζεται ὁ θαυμαστός τοιχοθεραπευτικὸς ὀίνος μετὰ Κίνας καὶ Κακάου, καθὼς καὶ τοῦ Εὐκαλύπτου ὁ πεφημισμένος ἀντιπυρετικὸς καὶ Κολόμβου, ὁ μόνος φημιζόμενος κατὰ τῆς διαρροίας. Ἀποδείξεις ἔστω αἱ εἰς χῆρας τοῦ εὐρισκόμεναι συγχαρητήριοι ἐπιστολαὶ διακεκριμένων ἱατρῶν.